

Projekt Filmski kritičari 54+

Mladen Bistrica

Kao da je moj sin/*Sembra mio figlio*

Produkcija: Italija, Hrvatska, Belgija

Drama, 2018/103 min

Redateljica: Costanza Quatrigli

Scenarij: Doriana Leondeff, Costanza Quatriglio, Mohammad Jan Azad

Uloge: Basir Ahang, Dawood Yousefi, Tihana Lazović

Odaju ih kose oči (i jagodice)

Hazara je naziv za etničku grupu koja uglavnom živi u planinskoj oblasti centralnog Afganistana, u Hazaristanu. Obzirom da ne postoje pouzdani popisi stanovništva, procjene njihovog broja prilično variraju, uglavnom se govori o 2,5 do 3 milijuna. Populacija Hazara postoji i u Pakistanu i u Iranu pa ih sve zajedno ima oko 6-8 milijuna. Hazare su po vjeri uglavnom šijiti, a nešto malo je i sunita i ismailita. Stoljećima ih proganjaju, diskriminiraju, ubijaju, nažalost još jedna prilično brojna etnička grupa bez domovine, koju većinsko stanovništvo brutalno terorizira. Navodno su preci mongolskih plemena koja su davno naselila područja Afganistana i susjednih zemalja. I premda su prihvatili islam, talibani ih žestoko progone i ubijaju, jer ih odaju kose oči. Dakle, *krive su oči*.

U Rimu žive braća Ismail i Hassan koji su prije puno godina, još kao djeca, morali pred sigurnom smrću pobjeći iz Afganistana. Spora kamera, puno krupnih planova, asketsko lice glavnog junaka trebaju nam dočarati patnju, bol, tragičnu sudbinu. Ismail ujedno i brine o starijem bratu, nesposobnom za samostalni život i koji se često bezvoljan predaje suicidalnim mislima. Nakon nekoliko dramatičnih telefonskih razgovora s majkom, s kojom se nije čuo desetljeće, i za koju nije znao da je živa, Ismail je rastrzan željom da se vrati u Pakistan, gdje mu sada živi majka. Hassan, do sredine filma gotovo autističan od posljedica okrutnih mučenja prilikom bijega iz Afganistana, nakon jednog telefonskog razgovora s muškarcem koji živi s njihovom majkom, naglo i neobjašnjivo živne te želi preuzeti odgovornost i odlučiti o putu u Pakistan.

Predugo, oko dvije trećine filma, kroz duge kadrove, krupne planove, kvazi dokumentarističkom kamerom, promatrajući gotovo nepokretna lica braće čekamo odluku o posjetu majci. Slijedi opet predugačak opis puta do Pakistana, da bi ušli u zadnji dio filma gdje se konačno nešto konkretno zbiva. Slike jadnih i umornih ljudi koji su u stalnom bijegu, ljudi koji ritualno pokapaju desetine ubijenih sunarodnjaka. Slijedi mukotrpna Ismailova potraga za majkom kroz napuštene i razorene kuće, preko kontrolnih točaka gdje vrebaju naoružani vojnici, kroz sure gudure Afganistana.

Užasna sudbina naroda, ali zahvalna tema za potresan i snažan film, koji nažalost nismo dobili. Kod Costanze Quatrigli je vidljiva ambicija i pretencioznost, ali nedostaje vještina i talent. Braća Taviani mogu mirno spavati, neće još dugo, dugo biti nadmašeni.